

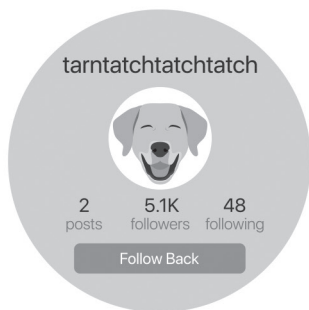
๗ เดือน เกี้ยว เดือน

The Ambassador

Chiffon_cake เขียน
icejiinhalamy ภาพ

เดือนเกี้ยวเดือน
The Ambassador

เดือนเกี้ยวเดือน The Ambassador

Chiffon_cake เขียวน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2429-4

ภาพปก icejiinhalamy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เดือนกุมภาพันธ์เดือนกลับมาให้ทุกคนได้พินกันอีกครั้งแล้วค่ะ หลังจากลุ้นกับความรักรักของแก๊งหมอเถื่อนทั้งสามกันไปแล้ว คราวนี้เรามาลุ้นความรักของ 'ลมหนาว' ญาติผู้น้องของ 'ปา' หรือ 'พนา ก้องธานินทร์' คนดังที่ทุกคนคุ้นเคยกันค่ะ

หลังจากที่ลมหนาวว่าตำแหน่งรองบ๊วยในการประกวดเดือนมหา'ลัย 'ฐานธัช' หนุ่มหล่อก็ปรากฏตัวขึ้นในฐานะคู่แข่งของลมหนาว เพราะทุกคนในคณะดูอยากจะยกตำแหน่งเดือนให้อีกฝ่ายไปเป็นตัวแทนในการประกวด 'ดิแอมบาสซาเดอร์' ของคณะเกษตรฯ ทั่วประเทศเหลือเกิน แน่نونว่าเรื่องราวไม่ได้จบลงอย่างง่ายดายแค่นั้น การแข่งขันเพื่อหาตัวแทนไปประกวดจึงเกิดขึ้น

ศึกในครั้งนี้ดุเดือดยิ่งนัก เพราะคู่แข่งฝ่ายต่างไม่มีใครยอมใคร (?) ใครจะได้เป็นตัวแทนไปประกวดกันละนี่ แล้วสองคนนี้จะเปลี่ยนจากคู่แข่งไปเป็นคู่รักได้ยังไงเราไปลุ้นกันดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

"กรี๊ดดดด นันไครวะนะ"

"ใครอะแก"

"โคตรหล่อ!"

"น้องใหม่ปีหนึ่งหรอ ไซ้หรอ"

"แล้วทำไมเพิ่งมา"

"เหมือนอยู่ดีๆ ก็โผล่มาแย่งซีนเฉย"

"มันยังงัยกัน นกงไปหมดแล้วพี่ตา"

"ฟ้างงมากๆ เลยคะพ่อ"

"โอ้ย น้องหล่อมากกก!"

"หล่อขนาดนี้...แล้วทำไมตอนเลือกตัวแทนไปประกวดเดือนถึงไม่อยู่ฮะ!"

ผมได้แต่กะพริบตาปริบๆ ใส่บรรดาคนที่กำลังพูดถึงผม แหม ทุกคนชมกันเกินไป ผมไม่ได้หล่อมากมายขนาดนั้น ไร้เอ๊ย

...

เอ่อ ล้อเล่นครับ มันไม่ใช่อย่างนั้น

เพราะจริงๆ แล้วผมกำลังกะพริบตาอย่างงงๆ ใส่บรรดาคนที่กำลังพูดต่อหน้าผมต่างหาก ทุกคนพูดถึงคนที่อยู่ด้านหลังผม แหมทุกคนกำลังทำหน้าตกใจคล้ายกับเพิ่งเจอจัสติน บีเบอร์มาเดินอยู่ใต้ถนนกะเทยของเรา

ครับ ตกใจกันเบอร์นั้นเลยทีเดียว

เกิดอะไรขึ้นวะ

ผมอยากรู้ก็เลยค่อยๆ หันหลังกลับไปช้าๆ

ภาพที่ผมเห็นนั้นมันเหมือนภาพสโลว์โมชั่น ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดเคลื่อนที่กะทันหันตอนที่ผมกับคนคนนั้นประสานดวงตาซึ่งกันและกัน สิ่งเดียวที่ขยับอย่างรุนแรงนั้นมันก็คือหัวใจของผมที่เต้นแรงไม่หยุด

ณ บัดนี้ทุกสายตาที่อยู่ใต้ถุนตึกตงนี้ (ขออย่า ทุกสายตาจริงๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งน้องต๋อวน หมาประจำคณะ) ต่างก็จับจ้องตัวละครลับที่เพิ่งโผล่มา มันเป็นหนุ่มตัวสูงหุ่นเฉียบ สวมเครื่องประดับสีเงินส่องแสงว๊ิงๆ (ก็อันก็ไม่รู้) อีกทั้งยังมีบุคลิกโคตรเท่โดยดูจากการเดินลงมาจากรถสปอร์ตคันสีดำขลับของมัน...

ยังครับ ยังไม่หมดเท่านั้น เหนือสิ่งอื่นใดก็คือใบหน้า

โคตรพ่อโคตรแม่หล่อ

แม่หล่อแบบแม่มึงเอี้ยยยยย

ผมแผลงเอามือออกมา สอบถามได้ว่าตั้งแต่เลิกจนโตผมใช้ชีวิตอยู่กับคนหล่อมาตลอด เขาเป็นลูกพี่ลูกน้องของผมเอง พี่มันเป็นคนหล่อชนิดที่แม้แต่คนในครอบครัวด้วยกันเองก็ยังรู้สึกว่าหล่อทั้งๆ ที่ควรจะเคยชินแล้วแท้ๆ

ผมกำลังพูดถึงพี่ปา ญาติผู้พี่ของผม

แล้วก็บอกเลยว่าใบหน้าของไอ้มันนะมันหล่อระดับพี่ปา หรือพนา ก้องธานินทร์!

พี่ปาที่ว่าก็คือเดือนมหา'ลัยในตำนานของที่นี่ มีเดือนมหา'ลัยอยู่ไม่กี่คนที่ถึงแม้ว่าจะห่างหายจากการทำกิจกรรมมหา'ลัยไปนานมากแล้วก็ยังไม่วายถูกพูดถึงอยู่ดี ญาติของผมก็เป็นหนึ่งในนั้น พี่ปาสรางตำนานวีรกรรมเอาไว้เยอะ โดยเฉพาะตอนที่ไปสู้ศึกกับพี่วาโย คนที่เป็นเดือนเหมือนกัน แต่ไม่ใช่เดือนมหา'ลัย

ทุกคนไม่ตกใจกับข้อมูลนี้กันใช่ไหมครับ เดือนรักกับเดือน ผู้ชายรักกับผู้ชาย...

เอาเป็นว่าอย่าลงดีเทลเยอะดีกว่า เดี่ยวพี่ปาแม่แย่งซีนผม

กลับมาที่ไอ้ตัวละครลับต่อ มันมีบางสิ่งบางอย่างคล้ายพี่ปาซึ่งก็คือความหล่อแบบไม่เกรงใจชาวบ้านชาวช่อง สูงยาวเข้าดีไม่พอยังมีรูปร่างสูงโปร่งที่แอบมีกล้ามเนื้อๆ ซึ่งนั่นก็เป็นอะไรที่นับว่าดีมากแล้วเมื่อเทียบกับเด็กอายุสิบแปดสิบเก้าคนอื่นๆ

น้อยคนมากที่จะหล่อออร่าจับชนิดที่ว่าทำคนหันไปมองทีเดียวได้เป็นร้อยๆ คน ผมเคยเห็นแค่พี่ปาเท่านั้นที่ทำแบบนั้นได้ แต่ทว่าตอนนี้ไอ้ นั้นมันก็ทำให้คนทั้งได้ดูคนละหันไปมองได้เหมือนกัน

อิทธิฤทธิ์ในการดึงดูดสายตาคนอื่นสูงส่งแบบนี้...บอกเลยว่ามันเป็นของหายากเหมือนเข็มที่หล่นในแม่น้ำเจ้าพระยาแถวๆ ห้างไอคอนสยาม

ผมได้แต่มองแล้วถอนหายใจยาวๆ พยายามลืมความรู้สึกวูบไหวที่อยู่ภายใน ก่อนจะเปลี่ยนอารมณ์เป็นของขึ้น พร้อมกับอยากสั่งฟ้าให้ผ่าลงมาใส่จุมูกโด่งๆ กลางใบหน้าของไอ้ตัวละครลับนั้นซะให้รู้แล้วรู้รอด

การที่มีคนโคตรหล่อโคตรสูง มีดีกว่าผมทุกกระเบียดนิ้วโผล่มาหลังจากการประกวดเดือนมหา'ลัยผ่านพ้นไปหนึ่งอาทิตย์นั้น มันไม่ได้เป็นอะไรที่น่าปลื้มใจสำหรับคนที่ได้มองมันเป็นอาหารตาเลยสักนิดครับ บอกเลยว่าสำหรับผมแล้วมันเป็นอะไรที่...

เหี้ย

และเหี้ยมากกกกกกกกกกกกก

ทำไมนะเหอครับ

เพราะผมเพิ่งแพ้ม้า แพ้ม้าหยๆ...

ผมคือเดือนคณะเกษตรฯ แต่ผมไม่ได้รับตำแหน่งทำอะไรในการประกวดเดือนมหา'ลัยเลยนอกจาก...รองบ๊วย

แม่แย้ยยยยย ไอ้คนที่ควรจะไปประกวดอย่างไอนั้นทำไมถึงไม่โผล่มาตอนที่คนในคณะเขาเลือกกัน ตอนนี้ทุกคนพูดคำว่าเสียายใจกันหมดแล้วเนี่ยยยย

มันไม่สนใจทุกสายตาที่มอง เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเดิน จากนั้นมันก็ไป

หยุดอยู่ที่กลุ่มชายตัวสูงปีหนึ่งซึ่งพวกผู้หญิงรุ่นผมแอบเรียกกันว่ากลุ่มนายแบบ
ส่วนผม ไฉ่ต๋อง และไฉ่กุ ถูกเรียกว่ากลุ่มมมู เพราะพวกผมตัวสูง...
เอ่อ สูงไม่มาก แถมยังไม่ได้แอบเรียกเสียบๆ ด้วย...พวกมันชอบเรียกให้
พวกผมได้ยินเต็มๆ สองหู

"ไฉ้ยยยย นี่มันอะไรกันเนี่ย" พี่เลี้ยงผมตอนประกวดเดือนที่ชื่อพี่ลูกน้ำ
ถึงกับอยากลงไปนอนดินพรวดอยู่ตรงหน้าผม พุงของพี่มันล้นเหมือนมีแรง
กระเพื่อมภายในลำตัว "ขอโทษทีนะลมหนาว แต่นี่มัน...มันเกินจะรับไหว
อี้อออ"

"พี่ครับ พี่ไม่ว่าผมหน้าเหี่ยกว่ามันให้ผมได้ยินเลยละ จะได้จบๆ กันไป"
ผมบ่นออกมา ทำที่เป็นน้อยใจ แต่จริงๆ แล้วเข้าใจอย่างเต็มอก หลักฐาน
แบ่งชัดเจนว่าไอ้คนแปลกหน้าที่โผล่มาที่หลังนั้นมันควรจะเป็นเดือน
มากกว่าผม

เพราะมันทั้งสูงกว่า

หล่อกว่า

ผิวดีกว่า

แถมยังน่าจะ...รวยกว่า

เหมือนมันเป็นระดับเอลฟ์ ระดับเลกัลส์ ส่วนผมมันระดับคนแคระ
คนแคระที่เป็นพลเมืองคนงานเหมืองไม่น่าจดจำ ไม่ใช่เจ้าชายจากเมืองคนแคระ
ด้วยซ้ำ

"โอพ่อคุณ...พี่ไม่อยากพูดแบบนั้นให้หนูรู้สึกแย่" พี่ลูกน้ำเอามือแตะที่
อกตัวเองคล้ายกับบอกว่าเมื่อตะกี้นี้เป็นสิ่งที่พูดออกมาจากใจ

"ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าน้องเขาหายไปไหนมา" เพื่อนพี่ลูกน้ำเองก็ไม่ได้มีท่าที
ที่แตกต่างจากพี่ลูกน้ำเท่าไร

"ลมหนาวนาคนี้ งานดีขนาดนี้...เวลาที่ควรถูกเรียกใช้งานกลับหายหัว"

"ฉันล่ะอยากจะรู้ดด"

"ลมหนาว พี่รักหนูนะคะลูก แต่ความต่างมันชัดเจนนี่...พวกพี่เก็บเอาไว้
ในใจไม่ได้จริงๆ"

ไว้ยยยย มีแต่คนรักผมกันทั้งนั้นนนน

ผมตัวลอสายตาไปมองไอ้ตัวละครลับที่กำลังส่งเสียงหัวเราะกับเพื่อนๆ
ปีหนึ่งคนละกลุ่มกับผม ความรู้สึกของผมแจ่มชัดอยู่ในใจว่าไม่ชอบซ้ำหน้า
บอกตรงๆ เลยนะครับว่าผมไม่ได้โอ้อวด...

เปล่าครับ โนเวย์ไม่มีทาง!

ผมไม่ชอบที่มันไม่รู้หน้าที่ตัวเอง

มันคงรู้ดีแหละว่าตัวเองหล่อ...หล่อบรรลีย์ หล่อแบบมหาประลัย แต่
ตอนคัดเลือกคนไปประกวดเดือนเสือกหายเฉย หายจ๋อมไปไหนไม่รู้ ทั้งให้
ทุกคนโหวตผมซึ่งคนในคณะต่างก็ (พากัน) คิดเอาเองว่าผมนั่นหล่อที่สุด
มีความสามารถที่สุด

แล้วเป็นไงนี่

ฉิบหาย...ฉิบหายกันทั้งหมด

กลายเป็นคณะที่มีป้ายแปะหน้าผากว่ามีเดือนอยู่ตำแหน่งรองบิว
ของมอ

ถ้าไอ้ห่านันมันเป็นคน...ป่านี่คณะเกษตรฯ ของเราแม่งต้องโด่งดัง
เจิดจาย และท็อปฟอร์มไปแล้ว แต่มันเสือกหาย ไม่ยอมอยู่เพื่อช่วยเหลือ
คณะไง

ผมพินิจจับในใจของตัวเองที่ผมโคตรเหินห่างมันแล้วครับตอนนี้

"พวกพี่ว่ามีเรื่องจะคุยกับผมไหมครับ" ผมถามถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริง
ของพวกพี่ลูกน้ำที่เรียกผมมาก่อนหน้านี้ เนื่องจากมันแต่ตั้งถึงไอ้ตัวละครลับ
ที่ลู่ๆ ก็โผล่มาเลยไม่เป็นอันได้คุยกัน

"เอ่อ..." พี่ลูกน้ำมองหน้าเพื่อนๆ อย่างลังเลใจ "พักไว้ก่อนนะ เดี๋ยว
พวกพี่ขอไปคุยกันก่อน"

อ้าว ชะงั้น

"ได้ครับ" ผมรับคำง่ายๆ ก่อนจะเดินไปสมทบกับต๋องและภูที่พากัน
วิเคราะห์ไอ้หล่อมหาประลัยคนนั้นกันอย่างตั้งอกตั้งใจ

"หล่อน้องๆ พี่ป้าแบบนี้ทำไมเพิ่งโผล่มา" ภูส่งเสียงรำพึง ดวงตาของ

พวกเรายังจับจ้องไปที่หนุ่มหน้าใหม่คนนั้น

กูก็น้องพี่ปา ลูกพี่ลูกน้องจริงๆ ด้วยไฉ่เวร

"ทำไมต้องให้เพื่อนกูไปลำบาก" ต้องส่ายหน้าเบาๆ ผมรู้สึกว่ามันขึ้นมาจากที่ "ลำบากเอาหน้าไปขายให้ตัวเองต้องมาอับอาย"

"เหี้ย ต้อง นี่กูเอง กูเพื่อนมึงไง" ตั้งแต่ไฉ่นั่นโผล่มา...ผมก็ถูกคนอื่นเขี่ยตกกระป๋องทันทีแม้กระทั่งเพื่อนสนิทของผมสินะ

"ล้อเล่นเว้ย" ต้องยิ้มแล้วกอดคอผม "ไปเข้าเรียนกันเถอะ"

ผมหันกลับไปมองตัวละครลับ...มันเดินตามกลุ่มผมมาพร้อมๆ กับพวกนายแบบ ดวงตาของมันจ้องมองผมอยู่

ไม่รู้ผมคิดไปเองหรือเปล่านั้นไม่ใช่สายตาที่เป็นมิตรเท่าไร เป็นสายตาที่คิดว่าตัวเองเหนือกว่า...

นี่มันกำลังเรียกผมในใจว่า 'เดือนเทียม' หรือไฉ่เดือนตัวปลอมใช่หรือไม่ เพราะมันคือคนที่ควรจะเป็นเดือน คือคนที่ เป็น 'เดือนแท้' หากว่ามันอยู่ตอนที่คนเขาทำกิจกรรมกัน (ใช่ครับ ผมกำลังคิดไปเองสุดๆ)

ถ้ามันไม่ชอบขึ้นหน้าผมก็ไม่ใช่ไร เพราะผมเองก็ไม่ชอบขึ้นหน้ามันเหมือนกัน...

"โอ้ยยยย เขาชื่อฐานรัชแหละมึง"

"กูจอง!"

"กูจองก่อน อีรัตนามณี"

"หน้อย อิกะรัตกัลยา กูเห็นก่อน"

"หุบปากซะ เขาเป็นของกู..."

"โหมเลิศลักษณ์ ต้องได้ตบกันแล้วละงานนี้"

แก๊งที่เดินผ่านหน้าผมไปมีชื่อว่าแก๊งจักรๆ วงศ์ๆ ครับ...และพวกเธอทุกคนเป็นตุ๊ดทั้งหมด

"เฮ้ย! ไรวะ ลืมกูแล้วหรอ" คนที่เคยโดนพวกมันแย่งกันมาก่อนอย่างผมแก้มอง

"ใช่!" ที่จัดทำมาเป็นสามัคคีกันตอบเสียง...

"กูจ่ายให้คนละห้าร้อยได้ปะ...ให้พวกมึงกลับมาชอบกูเหมือนเดิม"

โฉมรตนาถัลยา...และก็เอ่อ...อะไรก็ไม่รู้อีกสองคน (ยังจำชื่อเพื่อนไม่ได้ เพราะยาวเหลือเกิน) สะบัดตูดใส่ผมแล้วเช็ดหน้าพร้อมกัน

"นาที่นี้ขอห้าหมื่น"

"พวกเราจะจัดให้ลมคนละที่สองที่"

"รับรองลมจะไม่มีวันลืมเรา"

เวรกรรม... "มันใช่แบบนั้นที่ไหนเล่า!"

ผมได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากทางด้านหลัง...เมื่อผมหันหน้ากลับไป ผมก็ได้สบตาเข้ากับฐานธัช มนุษย์ที่ขึ้นชื่อว่าสุดที่สุดในนาที่นี้

"หัวเราะหาพ่อมึงเหรือ" นี่คือนโยบายแรกที่ผมใช้พูดกับมัน

"..."

มันพูดว่าโงะ...มีใครได้ยินที่มันพูดมั๊ยครับ มันพูดครับ แต่พูดเบามาก แถมยังบ่นอีมๆ คนเดียวด้วย

หรือแม่งอึ้งยาแก่ไขยาแก้หวัด...

ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดอะไรต่อ ใจต้องกับใจ้ถูกหันไปทำความเข้าใจกับฐานธัชเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมก็เลยเลือกที่จะผละออกจากเพื่อนทั้งสองคนของผมแล้วเข้าห้องเรียนมาก่อน

ดูทรงแล้ว...มันเข้ากับเพื่อนๆ ของผมง่ายมาก ง่ายเหมือนเคยรู้จักกันมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว

ที่จริง...มันคุยเข้ากับผู้ชายปีหนึ่งคณะเกษตรฯ ทุกคนนั่นแหละ

...ยกเว้นผมคนเดียว

ผมที่ยังแค้นฝังใจว่าทำไมคนที่หล่อกว่าผมถึงไม่ยอมไปเป็นเดือน

"กูถามมาให้แล้ว เพราะคิดว่ามึงอยากรู้" ต้องพูดขณะที่ทั้งตัวลงนั่งข้างๆ ผมในที่ประจำซึ่งก็คือบริเวณที่นั่งแถวตรงกลางทางด้านซ้ายมือของอาจารย์ "ฐานธัชมันมาช่วงคัดเลือกตัวแทนประกวดเดือนไม่ได้เพราะมันขี้เกียจ"

"หา" ถามจริงงงงงงง แค่นี้ก็เกียจเนี่ยนะ!

"มันไม่ชอบทำตัวเด่น" ต้องพูด

"อีกอย่าง...มันบอกมาให้โอกาสคนอย่างมึงไปทำกิจกรรมเด่นๆ บ้างดีกว่า"
ภูเสริม

"เพราะคิดว่าชาตินี้ทั้งชาติคนอย่างมึงคงไม่ได้เป็นเดือนหรือถ้ามีมันอยู่"

"เดี๋ยว! ผมร้องลั่น "นี่พวกมึงหลอกด่ากูปะเนี่ย" คุยกันแป๊บเดียวแม่งจะรู้สึกจริงขนาดนั้นได้ยังไง ไม่แน่ว่าคำพูดพวกนั้นอาจจะออกมาจากเพื่อนผมมากกว่าไอ้คนนั้นก็ได้"

"มันพูดจริงๆ" ต้องยกไหล่

"พวกกูสองคนจะหลอกด่ามึงทำไม" ภูเองก็ทำท่าทางไม่ต่างกัน "พวกกูก็ด่ามึงกันอยู่ทุกวัน"

เออ อันนี้แม่งพูดถูก

ผมหันขวับไปมองไอ้ฐานธัชที่บ้านนั่นทันที...มันนั่งอยู่ทางด้านหลังชั้นสูงสุดที่ประจำของกลุ่มนายแบบ

แม่ง...เลือกคบเพื่อนที่เสริมบารมีตัวเอง

หนีไปอย่าไปใกล้มัน ไอ้พวกขายาวทั้งหลาย ไอ้บ้านั้นมันเป็นคนคบไม่ได้!

"มันประกาศสงคราม" ผมกัดฟันพูดอย่างเจ็บแค้น "ถ้ามีคนอย่างมันอยู่...กูจะไม่ได้เป็นเดือนอย่างนั้นหรือ เฮอะ! พูดออกมาได้ เฮงชวยยยย"

"มันก็เป็นความจริงปะ" ต้องแอบกระซิบข้างหูไอ้ภู

"อย่าตอกย้ำความจริงใส่เพื่อนเราเลย เดี่ยวมันเจ็บ"

พวกมึงคิดว่ากูไม่รู้ความจริงเรื่องนั้นหรืออ้อ ที่กูโวยวายเพราะความจริงนี้มันควรจะเหยียบเอาไว้ให้มิด ไม่ใช่พูดให้คนอื่นเกิดความรู้สึกเสียเซลฟ์

ครับ...นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้เดือนเทียมอย่างผมโคตรไม่ชอบขึ้นหน้าเดือนแท้อย่างไอ้ฐานธัช (ยังคง...คิดไปเอง)

แม้ใครๆ จะญาติดีกับมัน แต่ผมนี่แหละคนหนึ่งที่จะไม่มีวันญาติดีกับมัน ไม่มีวัน...อย่างเด็ดขาด

ถึงแม้ว่าผมจะใจสั่นกับความหล่อของมันมากก็เถอะ

ตอนที่ 1

พักกลางวัน

คณะเกษตรฯ มอผมจะเรียกว่าเล็กก็ไม่เล็ก แต่จะเรียกว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ครับ แต่ทุกคนจะคิดว่าคณะนี้เล็กในทันทีถ้าได้มาโรงอาหารของที่นี่ เพราะนิสัยทุกคนจะต่างก็เฮลละโลกันมาแตกข้าวที่นี้กันหมดเลย ไม่เว้นแม้แต่พวกที่อยู่ไกลชั้นสุดอย่างแพทย์ ทันตะ พวกนั้นแม่งก็มา...

สงสัยเพราะโรงอาหารคณะผมมีร้านข้าวมันไก่อร่อยมั้งนะ

ตอนนี้ผู้ชายปีหนึ่งคณะเกษตรฯ กำลังนั่งกินข้าวกันเป็นโต๊ะยาวครับ (หมายถึงกลุ่มนายแบบกับกลุ่มมุมนะ...ที่จริงผมก็ไม่ได้ชอบชื่อกลุ่มของตัวเองนักหรอก แต่ก็ต้องจำใจยอมรับจริงๆ) บทสนทนาส่วนใหญ่จะเป็นการชวนคุยโดยตรงกับไอ้คนที่เพิ่งมาใหม่อย่างฐานธัช เพราะมันมาที่หลังเพื่อน ในขณะที่ทุกคนนั้นเขารู้จักมักจี่กันไปหมดแล้ว เรียกได้ว่าโคตรจะสนิทกันไปแล้วนั่นแหละ

เพราะแม้แต่กิจกรรมรับน้องคณะมันก็ไม่มา กิจกรรมทั้งหลายแหล่ก่อนหน้านี้...มันก็ไม่มา

บางคนยังบอกอีกว่า...ในวันรายงานตัวเข้าเป็นนิสิตนั้นไม่มีใครคุ้นหน้ามันเลยสักคน หลายคนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่าเหมือนจู่ๆ มันอยากโผล่มาเรียนในคณะนี้...มันก็โผล่เข้ามาเฉยๆ แบบไม่ต้องมีขึ้นตอนใดๆ มากมาย

เส้นแม่งคงใหญ่เป็นเส้นกวยจั๊บน้ำร้อนของดีจังหวัดอุบลฯ

"ทำไมถึงเพิ่งมาวะ" ไอ้ต้องเอ่ยขึ้น และนี่คือจุดเริ่มต้นของคำถามทั้งหมด

"มีปัญหาคำที่ต้องเคลียร์นิดหน่อย" นี่คือการตอบแรกของฐานธัช

เห็นมัย...คำตอบของมันเป็นไปเกี่ยวกับเรื่องที่ว่ามันชี้แจงเป็นเดือน แล้วโยนตำแหน่งนั้นมาให้ผมสักหน่อย ไอ้ต้องกับไอ้ภูนี่แม่งมั่วจริง ๆ

"แล้วคุณบติก็อนุญาตให้มึงเข้ามาเรียนเลยทั้งๆ ที่มึงไม่ได้ร่วมกิจกรรมอะไรนั่นแหละวะ"

"(ยักไหล่เล็กน้อย) พ่อแม่ภูใหญ่" ช่างไร้ซึ่งการถ่อมตัวใดๆ ผมแบ่ปากผ่านหลอดที่จิ้มอยู่บนแก้วโกโก้เย็นของผม

"ปัญหานี้ของมึงต้องใหญ่กว่าดูเลยใช่ปะ เขาถึงได้ยอมให้มึงหยุดไป"

"ก็...ประมาณนี้"

"ขึ้นโรงขึ้นศาลเถอะ"

"ก็..."

"หรือว่าเข้าคุกเข้าตาราง" เพื่อนผมนี่แม่งจินตนาการเก่ง

"บ้า...แค่เข้าโรงพยาบาล"

จากที่ฟังดู...ผมเคาได้เลยว่าไอ้ฐานธัชมันคือนักเลงอันธพาล ภายใตไบหน้าหล่อใสไร้สตินั้น (ข้างหลังผมเติมเอาเอง) มันจะต้องมีความอันตรายแฝงอยู่ไม่อย่างนั้นมันก็คงไม่มีปัญหาถึงขั้นเข้าโรงพยาบาลหรอก

ครับ ผมยอมรับว่าผมอคติ อคติแบบสุดโต่ง!

มั้งนะ

แอบเห็นว่าเพื่อนๆ เริ่มจะสะกิดกันเพราะคำถามเมื่อตะกี้ อาจจะเป็นคำถามที่ลึกเกินไป ยิ่งเงเราทุกคนก็ยังไม่ได้สนิทกันถึงขั้นต้องรู้ทุกเรื่อง บางเรื่องที่มีนโคตรส่วนตัวก็ควรจะละๆ ไว้บ้าง

"ที่พวกกูข้องใจที่สุดก็คือ...มึงควรมาเป็นเดือนนะเว้ย ไม่ใช่ให้ไอ้เหี้ยนี้ไปเป็น"

เฮ้ย แดกข้าวอยู่ดีๆ ภูโดนเฉยเลย

คำถามนี้บอกเลยว่าเหมือนผมโดนระเบิดมือปาใส่หน้า...นั่งหน้าบึ้งเหม็นหน้าฐานธัชอยู่ดีๆ ทำไมถึงได้กลายเป็นเป้าหมายซะงั้น

"ก็รู้ว่าคนบางคนชาตินี้ไม่มีทางได้เป็นเดือน ภูก็เลยให้โอกาส"
ฐานธัชหันมาหาผมแล้วส่งยิ้มแฉ่งมาให้ "มันคงอยากเป็นเดือนใจจะขาด"

ภูไปพูดตอนไหนนนนน

ไอ้ต้องกับไอ้ภูทำไมทำมือบอกผมราวกับต้องการบอกว่าสิ่งที่พวกมัน
เคยพูดกับผมนั้นเป็นเรื่องจริง ฐานธัชถอยเพื่อที่จะให้ผมได้เป็นเดือน เพราะ
ถ้ามันอยู่ตอนคัดเลือก โอกาสที่ผมจะได้เป็นเรียกได้ว่าติดลบสิบแปดเปอร์เซ็นต์
แต่อย่างน้อยมันก็ควรพูดจาไว้หน้าผมชนิดนี้!

"ไอ้เหี้ย...มึงนี่..." ผมด่ามันโดยไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น

"มันดูนะ อย่าแหย่มันสิ" ต้องแกล้งลูบหัวผมเบาๆ...สาดดด ภูไม่ใช่หมา

"ดูมากขนาดไหนวะ" ฐานธัชทำที่เป็นสนใจ

ภูยกนิ้วทำท่าจะแหย่เข้าปากของผมที่กำลังอ้าเพื่อกินขนมอยู่ ผมก็เลย
แกล้งจับนิ้วมันเข้าให้โดยที่ภูมันขยับนิ้วหลบได้ทัน

จริงๆ แล้วถ้าจับโดนก็กะจะจับให้มันเจ็บจริง...

มืออย่างที่ไหน มันสองคนไม่เหมือนหน้าฐานธัชเหมือนผม ทั้งๆ ที่มัน
สบประมาทผมตรงๆ เรื่องที่วอยังงใจชาตินี้ผมก็ไม่ได้เป็นเดือนถ้ามีคนอย่างมันอยู่

"ดูประมาณนี้" ภูพูดกับฐานธัชด้วยสีหน้าจริงจัง

"ก็ไม่มากนะ" อีกฝ่ายพูดยิ้มๆ "...เหมือนหมาน้อย"

ผมทำปากสาปแช่งไอ้คนที่แกล้งผมไม่หยุด ไม่รู้ว่าอะไรโหดโลใจให้มัน
พูดจาค่อนข้างแฉะผมได้เรื่อยๆ ชาติที่แล้วผมไปแย่งแฟนมันมาหรือ...

พวกเพื่อนนี่แหม่งก็เหลือเกิน ไม่มีใครช่วยผมเลยสักคน กลุ่มนายแบบ
เอาแต่หัวเราะก๊าก ส่วนภูกับต้อง...แหม่งก็เอาแต่ยิ้มแฉ่งเวลาที่ผมเป็นเป้า

คิดถูกคิดผิดที่ภูเลือกมาอยู่ในแก๊งมูมิกับพวกมึงเนี่ยยย

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารเป็นไปอย่างเสียงดัง ส่วนใหญ่เรื่องที่คุยก็มักจะ
เป็นเรื่องของฐานธัชผู้ซึ่งถือว่าเป็นเพื่อนหน้าใหม่สำหรับเรา ผมเพิ่งสังเกตว่า
เพื่อนบางคน (โดยเฉพาะกลุ่มนายแบบ) จะดูเข้ากันได้ดีกับฐานธัชเกินกว่าที่ผม
คาดเอาไว้ ราวกับว่าพวกมันรู้จักกันมาก่อนยังไงยังงั้น

ภูเริ่มง่วงแล้วนะเนี่ย สรุปพวกมึงนี่ยังงั้นวะ

แต่ถึงพวกมันจะสนิทหรือไม่สนิทกัน มันก็ไม่เกี่ยวกับสุขภาพผมเท่าไร
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับผมโดยตรงก็คือทำไมฐานรัชแม่งชอบกวตืนผมจัง

หรือแม่งแค้นที่ผมไปประกวดเดือนแทนมันก่อนหน้านี้กันนะ

"ดูไอ้ลมมองไอ้ธิดิ ฮ่าๆ"

"เหมือนมีเงาแค้นบางอย่าง"

มันเริ่มมาจากการที่เพื่อนๆ มันแะผม จากนั้นไอ้ฐานรัชก็เริ่มกวตืน
ไปตามเพื่อนๆ

"กูก็ว่านั่น นั่งข้างมันก็เริ่มเสียวๆ แล้วเนี่ย"

ผมเหล่มองฐานรัช รู้สึกไม่ชอบขี้หน้ามันขึ้นเรื่อยๆ จนเดือดเกือบ
ทะลุปรอท รู้แหละว่าแม่งหลอ แต่มันก็ไม่จำเป็นต้องเล่นประเด็นนี้กับผม
หรือเปล่าวะ

ครับ ผมว่าฐานรัชคนเดียว ไม่ได้ว่าเพื่อนคนอื่นเลย

"ระวังนั่งไปเรื่อยๆ แล้วมันหันมาจับคอมึงนะ"

"โทษฐานที่มึงหลอกว่า"

"น้อยๆ หน่อยไอ้พวกเหี้ย" ผมด่าเพื่อน "พวกมึงอะควรตำหนิว่าทำไม
ไม่รีบมาตอนที่เขาเลือกเดือนกัน"

คำพูดนี้ของผมทำเอาเพื่อนหลายคนคล้อยตาม ทุกคนหันไปหาไอ้ฐานรัช
หมดเลย

"ก็กูมีเหตุจำเป็น" มันเอ่ย "แต่ถ้ากูอยู่ตอนนั้น...ไอ้เนี่ยมันจะมีโอกาสได้
เป็นเดือนมั้ย"

ผมเหล่มองมันด้วยสายตาไม่เป็นมิตรทันที "กูอยากเป็นตายห่า"

"ไม่อยากเป็นจริงดิ" มันเอียงคอมมากระเซ้า

"ก็..." ผมจะอธิบายยังไงดี ในเมื่อผมไปประกวดแล้วได้ตำแหน่งรองบ๊วย
กลับมา มันก็น่าจะชัดแล้วว่าผมไม่เหมาะกับการประกวดห่าอะไรนี่เลย
"ไม่ได้อยากเป็นไวยยย"

"เอาเถอะ" ในที่สุดไอ้ต้องก็ทำหน้าที่เพื่อนสนิทผมสักที "ไม่ว่ารัชมัน
จะหลอกว่าไอ้ลมยังง่ สุดท้ายไอ้ลมมันก็เป็นเดือนคนเคยูตินั้นแหละ พวกเรา

แก้ไขอะไรไม่ได้แล้วละ"

ทำไมฟังดูทะแม่งๆ ภูควรรู้ใจมั๊ยเนี่ย เอ่อ...ช่างมันเหอะ

แม้ว่าต้องจะสรุปรวบรัดแบบนี้ แต่ฐานรัชแม่งก็ชอบทำหน้าเหวอใส่ผมอยู่ดี ผมค่อยๆ นั่งขยับห่างออกจากมันเรื่อยๆ เพราะอยากให้มันรู้ว่าผมรังเกียจเดียดฉันท์ แต่ด้วยความที่พื้นที่ที่นั่งๆ กันอยู่แม่งโคตรจำกัด ผมก็เลยนั่งห่างจากมันแค่...หนึ่งคืบ

ฐานรัชเป็นคนตัวหอม แถมยังเป็นคนขาววิ้งออว่าฟุ้ง ยิ่งที่ตัวของมันมีเครื่องประดับเงินก็ยิ่งช่วยทำให้มันเป็นจุดสนใจของคนทั้งโรงอาหาร ผมที่นั่งอยู่ข้างๆ มันถึงกับหมองไปเลยทีเดียว แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมสนใจเลยสักกระตืด

ผมสนใจแค่ว่าคนหล่อจิบหายวายปวงคนนี้ทำไมต้องหายไป ทำไมถึงปล่อยให้ผมไปสร้างความน่าอัปอายให้กับคณะด้วย ทำไมวะ ทำไม!

"รัช"

ในระหว่างที่เพื่อนๆ กำลังคุยสัพเพเหระกันอยู่นั่นเอง จู่ๆ เสียงผู้หญิงก็ดังขึ้น...เมื่อเห็นว่าเป็นใครผมก็ได้แต่ทำหน้าอึ้ง

อึ้งจน...พูดอะไรไม่ออก

"ฮืววววววว"

"มาเรียนวันแรกสาวก็มาหาเลยวะ"

"ไม่ธรรมดาจริงๆ ไว้ยัย"

พวกแก้นายแบบส่งเสียงแซวกันยกใหญ่ในขณะที่ต้องกับภูหันมามองผมด้วยสายตาที่เริ่มเป็นห่วง

ฐานรัชส่ายหน้าเบาๆ ใส่เพื่อนที่แซวมัน ก่อนจะถูกขึ้นเดินเข้าไปหาผู้หญิงคนนั้นแล้วก็พากันเดินเคียงคู่ไปอีกทางหนึ่ง

"เอ๊ะ เดี่ยว ไข่ดาวมหา'ลัยที่เพิ่งชนะไปปะ หน้าคูนๆ"

"ใช่ ภูจำเปี่ยเขาได้ เขาชอบถักเปี่ย"

"ใช่หรือเปล่าวะลม"

เสียงคำถามสุดท้ายไม่ได้นำพาให้ผมส่งเสียงตอบกลับไปแต่อย่างใด...

เพราะผมมัวแต่มองไปที่สองคนนั้นด้วยความรู้สึกซาไปหมดทั้งตัว ยิ่งเห็นว่าสองคนนั้นมีความเหมาะสมกันมากเท่าไร ผมก็ยิ่งบั่นหน้าไม่ถูกเท่านั้น

เธอชื่อม่านฟ้าครับ และผมก็ปลื้มเธอมาตั้งแต่ตอนเก็บตัวประกวดดาวเดือนแล้ว

"มึงโอเคมั้ยเพื่อน" ต้องกระซิบถาม

"สองคนนั้นอาจจะไม่ได้เป็นแฟนกันได้" ฎเองก็ส่งเสียงแผ่วเบาออกมาไม่ต่างกัน

ผมรู้ว่าเพื่อนๆ อาจจะพูดปลอบใจผม...แต่ลึกๆ ในใจผมก็พอจะเดาออกมาว่าม่านฟ้ากับฐานธัชยังก็ต้องมีซั่มจริงรอง

คนหล่อกับคนสวยมักจะมีแรงดึงดูด...

ผมที่หล่อไม่พอ...คงไม่มีค่าให้ดาวมหา'ลัยหมาดๆ อย่างเธอมาสนใจเท่าไรหรอกครับ

สองคนนั้นหายไปคุยกันอยู่นาน กว่าฐานธัชจะกลับมาถึงเวลาที่ผมกับเพื่อนๆ ต้องขึ้นไปเรียนกันในคลาสบ่าย เราเกือบสืบทอดคนเดินกันไปเป็นขบวน แถมยังคุยกันเสียงดังลั่น

แม้บรรยากาศรอบๆ จะสนุกสนานคึกคัก แต่ผมกลับรู้สึกว่าตัวเองไม่อินกับคำพูดหรือเสียงหัวเราะของใครทั้งนั้น

"แฟนเธอ" คนจากแก๊งนายแบบคนหนึ่งถามฐานธัช คำถามนั้นทำเอาผมต้องชะลอความเร็วเพื่อที่จะแอบฟัง

"...ยัง...ไม่ใช่" มันตอบตะกุกตะกัก

...มีคำว่ายังด้วยวะ

จึ้นก็แปลว่า...สองคนนี้อยู่ในสถานะคนคุยกันอย่างนั้นใช่มั้ย

ไอ้สัตว์...แผ่นดินไหว ผมรู้สึกเหมือนจะเดินไม่ไหว

หมับ

คนที่คว่ำแขนผมเอาไว้ไม่ใช่ต้องกับฎ แต่เป็นศัตรูของผม...ศัตรูหัวใจ

"ความยาวขาแค่นี้ก็เลยศูนย์ถ่วงไม่ดีสินะ" มันไม่ได้ปลอบใจ...แต่มันซ้ำเติม

ผมสะบัดแขนมันออกไปแล้วมองหน้ามันด้วยสายตาที่เพิ่มระดับ
ความไม่ชอบขึ้นไปอีกแปดล้านห้าแสนเลเวล

อีกฝ่ายตกใจนิดๆ ที่ผมมองแบบนี้...

"มึง..." ผมค่อยๆ พูด รู้สึกว่าเสียงตัวเองสั่นยังงั้นชอบกล

"ว่าไง" คิ้วของฐานธัชยังคงขมวดเป็นปมเพราะมันเคื่องที่ผมสะบัด
แขนมันทั้ง

"มึง...คุยกับมันฟ้าอยู่หรือ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624294.html>